

متن پرسش

سلام خدمت استاد بزرگوار: لازمه ی تقرب به خداوند یا اولین قدم در تقرب الهی رو جایی خوندم همین بلا و گرفتاری ها و امتحانات الهی است. و همین که انسان داخل بلا و گرفتاری افتاد رشد برایش حاصل میشه. علم به این مطلب برام حصولی است. حضوری هنوز نشده که چطور میشه آدم تو سختی و بلا باشه و رشد هم بکنه؟ آخه ما انسان ها بیشتر اوقات تو سختی ها جزع و فزع می کنیم. ناسپاسی می کنیم. کمتر خدا رو می بینیم. حال سوال اصلی بنده اینه در رویایی با این امتحانات و بلاها چطور باید رفتار کرد که اون رشد حاصل بشه؟ و شاید گاهی اوقات خودمون رو در اون شرایط سخت با دیگران مقایسه می کنیم که آنها در آسودگی به سر میبرند و با خود بگوییم چرا باید اینطور باشه؟ چرا اینقدر فرق بین انسان ها هست؟ قطعا کسی که سلامتی داره آرامش خاطر داره به نسبت کسی که با بیماری و مشکلات دست و پنجه نرم میکنه این بلا و گرفتاری رو از جنبه ی عذاب الهی بدانیم از جنبه ی لطف الهی ببینیم یا...؟ از چه افقی باید نگاه کرد که حداقل وقتی انسان سختی رو تحمل میکنه تو این دنیا در کنار رشدی که میکنه برای آخرت ش هم اجر داشته باشه؟ آرامش مون رو هم داشته باشیم کنار این سختی ها.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: اولاً: هنر ما آن است که حکمت آن سختی ها و بلاها را که در دل زندگی ایمانی پیش می آید، بشناسیم. ثانیاً: بدانیم انسان ابعاد و ظرفیت هایی دارد که در دل این سختی ها پیش می آید و به همین جهت می فرماید: «و بشر الصّابرين» یعنی وعده هایی و برکاتی برای کسانی که در سختی های زندگی ایمانی شکیبایی به خرج بدهند، در میان است. در این مورد نباید از سختی هایی که ریشه آن گناهان و یا آرزوهای توهمی دنیایی است، غفلت کرد. همچنان که نباید از راحتی هایی که تحت عنوان استدراج خداوند برای نابودی یک ملتی اراده می کند، غفلت نماییم. عرایضی در شرح سوره «بلد» شده است که می توانید آن را در <https://lobolmizan.ir/sound/۱۰۶۵> بیابید. موفق باشید